

Tinkamai sudorokime linus

Savalaikis linų derliaus nuėmimas turi didžiulę reikšmę, kadangi nuo to priklauso pluošto bei sėmenų išeiga ir kokybė. Pavėlintas linų rovimas duoda tiek pluošto, tiek ir sėmenų didžiulius nuostolius. Tai pasireiškia tuo, kad, suvėlinus linų rovimą, išbyra dalis sėmenų, be to, iš pernokusių linų gaunama mažai ir menkos kokybės pluošto.

Yra keturios linų brandimo stadijos:

1. ZALIOJI BRANDA — būna tuojau po linų žydėjimo. Sloje brandoje rautini tik tie linai, kurie nuo liūčių ar vėjų būna smarkiai išgulę.

2. ANKSTYVOJI GELTONOJI BRANDA — Sloje brandoje linų laukas jau įgauna šviesiai gelsvą spalvą, sėmenys irgi būna šviesiai gelsvi, vaško kietumo. Nors sėmenys būna dar ne visai subrendę, bet, džiovinant galvutėse, jie pilnai

subręsta. Pluoštas šiuo metu būna gan geras: minkštas, sunkus ir stiprus. Sloje brandoje kaip tik ir raunami visi pluoštui skiriami linai.

3. GELTONOJI BRANDA. Joje linų laukas įgauna geltoną spalvą, lapeliai nuo apatinės stiebo dalies būna nukritę, galvutės briaunos kiek parudavusios. Sloje brandoje raunami sėkliniai linai.

4. PILNAS LINŲ SUBRENDIMAS — kai linų galvutės būna visai rudos, lapeliai visi nukritę, pajudintos galvutės žvanga. Pilname linų subrendime pluoštas būna šurkštus, nestiprus ir jo išeiga mažai. Dalis sėmenų prieš rovimą bei rovimu metu išbyra. Ypač greit byra „Svetoč“ veislės sėmenys.

Kaip linų rovimu laikas atsiliepią derliui, rodo Lietuvos TSR bandymų stočių duomenys:

	Sėmenų proc.	Bruto pluošto proc.	Pluošto Nr.
Rauta žaliojoje brandoje	48,5	90,8	11,5
Rauta ankstyv. geltonojoje brandoje	100	100	12,4
Rauta geltonojoje brandoje	112,9	85,8	10,8
Rauta pilname subrendime	121,6	78,1	—

Šie duomenys rodo, kad didžiausias pluošto derlius ir Nr. gaunamas tada, kai linai raunami ankstyvojoje geltonojoje brandoje. Panašūs duomenys gauti ir kalmyninėje Baltarusijos respublikoje, Pskovo bandymų stotyje. Nors vėliau raunant sėmenų derlius kiek padidėjo, tačiau tas padidėjimas nepadengia pluošto nuostolių, o, be to, pluoštas gaunamas menkavertis.

Kaip linus rauti? Dide-liuose masyvuose linams rauti naudojamos sudėtingos mašinos — linų kombainai, kurie linus išrauna, galveles nušukuoja, o stiebus suriša. Mažesniuose plotuose naudojamos linarovės, kurių vienos linus tik nurauna ir suguldo ant žemės, kitos ir suriša. Reikia atminti, kad raunamosios mašinos gerai dirba tik tokiuose plotuose, kurie

yra lygūs, švarūs nuo piktžolių, ir ten, kur linai yra pakankamo aukščio ir nesugulę.

Norint gauti vienodą ir aukštos kokybės pluoštą, būtina rovimu metu linus rūšiuoti.

Visų pirma raunami tie linai, kurie yra smarkiai pagulę, nuo aukštesnių vietų, nes ten greičiau pribręsta, be to, anksčiau pasėti linai anksčiau ir raunami. Linai raunami tuo metu, kai jie yra sausi, be rasos, nes šlapius linus nuovus, jie blogai džiuina, o surišti gali pradėti pelyti.

Nurauti linai gali būti džiovinami įvairiai: gubelėse, stogeliuose bei rikulėse po 10—20 saujų. Svarbu, kad pėdal ar saujos būtų ne perstandžiai surišti. Priešingu atveju, blogai džiuina. Labai svarbu bedžiūstančius linus

lauke apžiūrėti, kad jie nebūtų vėjo išvartyti. Išvartytus būtina pakelti ir tvarkingai sustatyti.

Šiuo metu, kai oras nepalankus džiovinti, patartina nurautus linus tuojau nušukuoti ir galvutes sužardyti į žardus, kur sėmenys savaimė baigs bręsti. Nukultus stiebelius, jei oras palankus, padžiovinti arba tuojau pakloti. Geriausia linus kloti užuovėjotose vietose. Tam tinka pievos, ganyklos bei dirvonai. Negalima linų kloti ten, kur kitais metais jie bus auginami.

Esant palankiai oro temperatūrai (17—20°C), linai atsiklojėja per 3—4 savaites. Klojėjimo metu, ypač kada dažniau lyja, linus reikia du-tris kartus apverstti. Tuomet pluošto spalva būna vienodesnė.

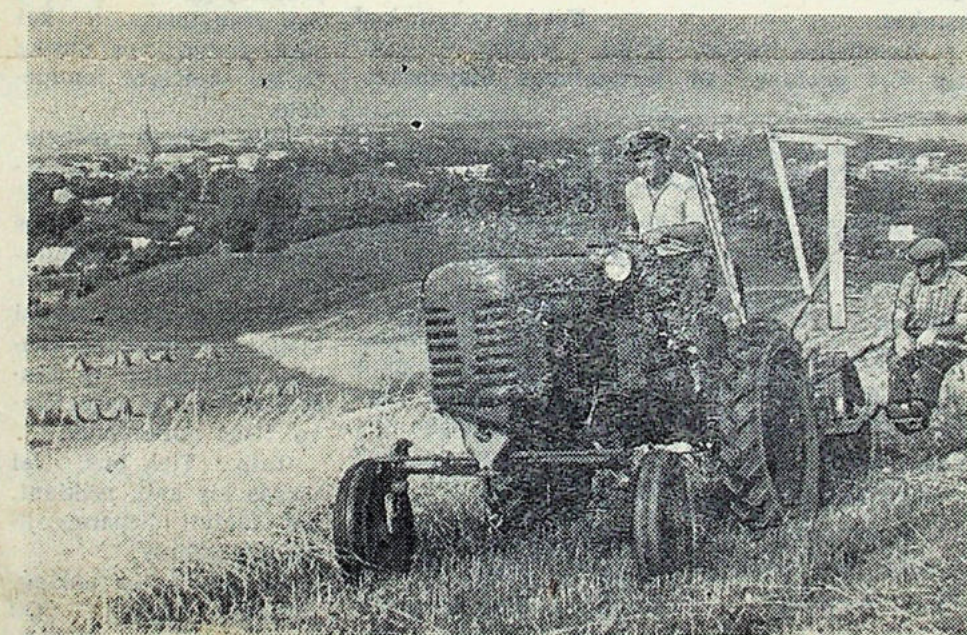
Ten, kur tinkamos sąlygos linams merkti, geriausia juos mirkyti, nes mirkant gaunamas geresnis pluoštas.

Kolūkių linarūtės darbus turi organizuoti taip, kad linai būtų nurauti per 4—5 dienas.

P. GARNELIS

Elmininkų bandymų stoties mokslinis bendradarbis

—

Anykščių šilėlio kolūkis vienas iš pirmųjų rajone baigė kirsti žiemkenčius.

Traktorininkas spartuolis Povilas Meškauskas per dieną nukirsdavo iki 6 ha žiemkenčių. Sloje nuotraukoje jį matome darbo metu II laukininkystės brigadoje.

E. Bradėsūno nuotr.

1960 m.

rugpiūčio

14 d.

Sekmadienis

Nr. 66 (1153)

KAINA 15 KAP.

Eina nuo 1948 m.

KOLEKTUVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

Rugeliai gerai byra

„Gegužės Pirmosios“ kolūkio IV brigados brigadininkas Vladas Stasys anksti rytmetėje apžiūrėjo daliai sustatytas pakankamai išdžiūvusias gubas ir, pasitaręs su kolūkiečiais, davė nurodymus:

— Ryt kulsime, reikia ruošti sėklą rudens sėjai.

Nuo pat ankstyvo ryto užvirė darbas. Galin-

ga, gerai sutvarkyta A. Zaikausko prižiūrima kuliamaoji mašina stovėjo tiesiog rugių lauke ir nenuilstamai užė iki vėlyvo vakaro. Sauniai padirbėjo šią dieną vežikai Aloyzas Serys, Alfonsas Peštukas, leidėjas Vladas Krasauskas, grūdų vežėjai Vytautas Baltrūnas, Jonas Peštukas ir kiti.

A. Januška

Po 8-10 tonų

Kasdieną prie „Draugystės keliu“ kolūkio klojimų gaudžia kuliomosios. Išdžiūvę žiemkenčiai visomis kolūkio automašinomis vežami į kūlimo aikšteles. Povilo Basecko ir Vlado Valečkos prižiūrimos kuliama-

sios „Neris“ per dieną prikulia po 8—10 tonų grūdų.

— Iš kiekvieno hektaro prikuliame po 18—20 centnerių rugių, — pasakoja brigadininkas Petras Klipas.

B. Šilgalis

TSKP Centro Komiteto ir TSRS Ministrų Taryboje

Šiomis dienomis TSKP Centro Komitetas ir TSRS Ministrų Taryba priėmė nutarimą „Dėl mokyklų statybos ir priemonių, padedančių stiprinti materialinę mokyklų bazę“. Nutarime pažymima, kad pokario metais šalyje nuveiktas didelis darbas statant mokyklas. Tačiau, žymiai pagausėjus mokinių mokyklose, esami mokymo vietų mokyklose didėjimo tempai nepatenkina mokyklų poreikių. Sąjunginių respublikų ministrų tarybos, daugelis vietinių partinių ir tarybinių organų dar reikiamai nesidomi mokyklų statybos klausimais.

Nutarime numatyta išskirti papildomas lėšas bendrojo lavinimo mokykloms ir mokykloms-internatams statyti viršum apimties, nustatytos septynmečio plano kontroliniais skaičiais. Nutarime daug dėmesio skiriama naujų tipų mokykliniams pastatams projektuoti, tam, kad užslėmimai vyktų viena pamaina, kad būtų daugiau gaminama mokyklinių suolų, valzdinių mokymo priemonių, kad mokyklų mokomosios dirbtuvės būtų geriau aprūpinamos reikalingais įrengimais.

(TASS-ELTA).

SPAUDŽIAM DEŠINE

JURGIUI ZLATKUI,

„Šviesos“ kolūkio pirmos brigados kertamosios vairuotojui

Beveik šešiasdešimt metų jis turi, o darbe — pirminis. J. Zlatkus nupiovė pusę brigados pievų, nukirto daugiau kaip pusę žiemkenčių, sėkmingai plau-na vasarą.

„Valio, dalgeli, valio, dalgeli“, — Dainavo mūsų tėvai, seneliai.

Dabar hektarai javų ir šieno Buvo pakloti plovėjo vieno.

Te kertamoji sėkmingai rieda! — Guldyki, Jurgi, pėdą prie pėdo.

Ten, kur darbuotis žmonės netingi, Bus ir darbadieniai svarūs, turtingi.

KOLŪKIETI, BRIGADININKE!

Skubėk vežti ir kulti žiemkenčius, ruošk žemę ir sėklą žiemkenčių sėjai. Atmink, kad dabar darbas darba veja, kad vasara nespėjančių nelaukia!

Linai — kolūkio turtas. Nedelsiant organizuok linarūtę!

Partijos GYVENIMAS

Pašarų bazei—nuolatinį dėmesį

* Negalima tvirtinti, kad kurią nors žiemą „Lenino keliu“ kolūkis būtų stokojęs pašarų. Gyvuliai buvo šeriami socialiai, bulvių dar ir dabar pilnai užtenka kiaulėms, turi jų ir pardavimui. O vis tik pašarų bazės stiprinimui kiekvienais metais partinė organizacija, kolūkio valdyba skiria kuo didžiausią dėmesį. Nerasi kolūkyje žmogaus, kuris nuo pat pavasario nesirūpintų, kuo šers gyvulius ateinančią žiemą. Dar pirmomis pavasario dienomis tokį klausimą svarstė partinė organizacija atvirame partiniame susirinkime. Daug gerų pasiūlymų davė tada žmonės, nurodydami, kaip sukaupti kuo daugiau šieno, kaip geriau užauginti vieną ar kitą kultūrą.

Nors kartą laukų karalius!

Rodos, kukurūzai užaugdavo neblogi. Pernai daugiau kaip po 300 centnerių iš ha žaliosios masės gavo. O vis tik sa-

kyti, kad kukurūzai — laukų karalius, niekas nedrįso. Štai, antros brigados brigadininkas Kemeklis kartą ėmė ir prastarė partinės organizacijos sekretoriui V. Polikevičiui:

— Vargstam mes su tais kukurūzais. Geriau jau kviečiais tuos plotus apsejusi...

— Tu palauk. Dejuoji, lyg boba su ratais į griovį įlėkus, o kelti nebandai. Taip ir tu. Mėslo kiek davei kukurūzų plotams? Tyli? O žemę kokią parinkai? Geriausią? Na, taip, parinkai geriausią, tik į ją kažkodėl ne kukurūzai papuolė. Tad ko dejuoti?

Ilgai atsimins Kemeklis šitą pasikalbėjimą, atsimins ir tai, kiek pylos susirinkime gavo nuo kolūkiečių. Bet už tai šlemet ne kukurūzai, o miškas. Įeisi ir paklysi, pusę dienos sugaiši, kol į kurį kraštą prasišverbsi.

O kas dedasi V. Dagio brigadoje. Žmogus prieš kukurūzų stiebą atrodo nykštukas.

— Kombaino reikia, kitaip mes pražuvę su

tais kukurūzais, — beveik kiekvieną kartą susitikęs pirmininką, kalba brigadininkas.

Teko nupirkti specialių kukurūzų nuėmimo kombainą. O kukurūzai, šilto lietučio laistomi, dar auga, bujoja. Zootechnikas Z. Sonda nemirktelėjęs tvirtina, kad iš kai kurių plotų po 700 cnt žalios masės bus. O gal ir daugiau.

— Einam, laukų karalių parodysiu, — su pasididžiavimu dabar sako kiekvienas brigadininkas.

Šienello ligi soties

Partinės organizacijos sekretorių V. Polikevičius vėl prisimena atvirą partinį susirinkimą.

Penktos brigados pievos nebologos, sukulturnotos. O šieno?

— Daugiau aš nepadarysi, kiek pernai, — prispirtas spurda brigadininkas Bieliūnas. — Patręšti nedelsiant reikla, tada kas kita...

— Tai ko tu tyli, kad tręšti reikla, — sako pirmininkas Slavenskas.

— Po pusę tonos trąšų hektarui užteks? O tada šieno kiek duosi?

Davė dvigubai daugiau negu pernai. Tai tik pirmos žolės.

Kolūkio sąskaitininkas Steponas Raščius muša skaitytuvais šieno ir dobilų tonas ir rodo:

— 480 tonų turim. Po kiek vienai karvei išsina? Tuoj pasakysiu.

Abu su zootechniku įninka skaičiuoti. Septynių mėnesių laikotarpiui pašarai kaupiami. Feramos vedėjas Alb. Stukas irgi pieštuku po popierių skalčius dėjoja.

Po 7 kg dobilų ir šieno kiekvienam gyvuliui sukaupia.

— Palaukit, gale me-

tų karvių tai padidės. Šimtui ha po vienuolika turim turėti, — sako fermos vedėjas.

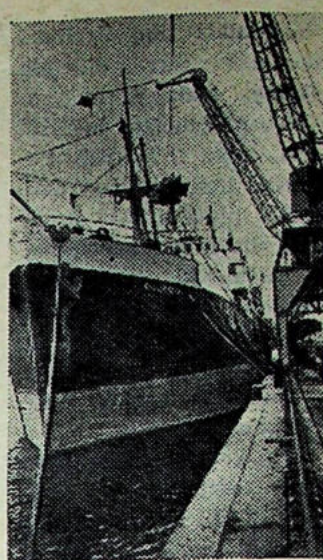
— Pridėkit ir tai, — rodo į skaitytuvus buhalteris.

— O arklus, Steponai, priskaičiuotai? — klausia Polikevičius. — Na, tada tiek ir turim. Šienello bus iki soties, nes lankos vėl prižėlė, dalgelių laukia.

Pirmininko pavaduotojas komunistas V. Kuolas vėl gerą naują pasiūlė: pagerinti kultūrinės žolės sąstatą, taip padidinti pievų derlingumą. Taip ir padarė. Išėjo papildoma miglės, šunažolės, švediškos dobiliukų, eraičino. 35 centneriai iš kiekvieno hektaro antrosios žolės bus. Tai geras šieno derlius, dukart didesnis, negu prieš porą metų.

Č. BYTAUTAS

„Kolektyvinio darbo“ koresp.

Į Klaipėdos prekybos uostą Kubos respublikos garlaivis „Rio Džibakoa“ atvežė beveik 5 tūkstančius tonų cukraus. Uostas sutiko laivą iš anksto paruošęs dengtus sandėlius, mechanizmus, universalias aikštes cukrui iškrauti.

Nuotraukoje: iškraunamas cukrus Klaipėdos jūrų prekybos uoste iš Kubos garlaivio „Rio Džibakoa“. ELTOS nuotr.

114 Broniaus Peleko bekonų

— Na, ir lepterėjo mūsų Broniukas — 170 bekonų! Tik ar maža, ką gali išpareigoti?

— O gal ir įvykdys? — Pamiršai, kaip Kąpšys apsijuokė? Metų pradžioj gyresis irgi apie tiek išauginsias, o kai atėjo ruduo, vos pusikę žadėto skalčiaus tenupenėjo.

Taip kalbėjo surdegiečiai, kai, svarstant socialistinius išpareigojimus, kiaulių šėrėjas Bronius Pelekas pasakė išauginsias 170 bekonų.

Bronius viena ausimi klausėsi kolūkiečių kاندžių pastabėlių, o mintyse dar kartą paskaičiavo visus galimus.

Taip. Tiek bus. Jei viskas eis kaip reikiant, net viršyti išpareigojimą bus galima.

Nelengva, oi nelengva buvo auginti 200 kiaulių Broniui. Kiaulidė kad ir nesena, kad ir pagal tipinį projektą statyta, bet gardai ir grindys jau išpuvė. Nespėjai

pašerti kiaulių, jau čiupk vinis ir plaktuką ir lopyk skyles. Pakratų vėl gi išsina daug, tik iš jų maža naudos. Kiaulės bemat ir vėl išsimurzojė klampoja srutose.

— Reikia kiaulidę pertvarkyti, — pasiūlė Bronius, kai į fermą užsuko kolūkio pirmininkas Jonas Virbalas.

Pertvarkyti kiaulidę kolūkio valdyba seniai planavo. Bet kaip? Nedirbsi gi akiplotu — kaip pakliuvo. Maži gardeliai pasirodė niekam tikę. O mediniai, laisvai pastatomi loviai irgi netinka, ypač laikant kiaules didesnėmis grupėmis.

— Išliekim betoninius lovius. Nei jų kiaulės apvers, nei jie prirūgs, — pasiūlė Bronius.

Taip dabar ir daroma. Rekonstruodami kiaulidę, statybininkai išlieja betoninius lovius, o virš jų pakabina į gardo vidų atsidarančias dureles. Kiaulių šėrėjų darbas labai palengvėjo: nebereikia pilnų ėdalo kibirų kilnoti per gardus, o pro lovio šoną įtaisyti angą plaunant išbėga vanduo. Ir švarą lengva palaikyti, ir patogų.

Broniaus priežiūroje dabar yra apie 200 kiaulių. Kartais, išvežus bekonus, jų sumažėja, bet paršavedės atveda paršelius — ir vėl 200.

Sloje pat kiaulidėje dirba ir kitas kiaulių šėrėjas Povilas Cerniauskas. Nors jis metų pradžioje turėjo ir daugiau kiaulių, bet Bronius išaugintų bekonų skalčiumi pralenkė Cerniauską. Mat, Bronius, kiek greičiau nušeria bekoną.

— Tai katras būsit nugalėtoju? — dažnai juokauja pašarų tiekėjas Marijonas Lančickas.

Cerniauskas bevelyja nutylėti, o Bronius, atsmaukęs ant pakaušio jau apiblukusią tankisto kepurę, šypsteli ir tartum paabejoja:

— Nežinia. Metų paaiška dar toll.

Bet tai dėl akių. O širdies gilumoje Bronius ištikinęs savo pergale. Juk jau 114 bekonų realizuota. Kukliausiai skalčiuojant, 80—90 dar bus. Talgi išpareigojimas bus gerokai viršytas.

Kai tirštos sutemos užgula laukus ir kiaulidėje sužiba elektros lemputės, Bronius patraukia namo. Tarpdury visomet pasitinka jį sūnelis Rimantas. Tik žmona Alfonsa dažnai nusiskundžia:

— Tu vis darbe ir darbe. Butą paremontuotum...

Bet tai ne priekalštas. Žino Alfonsa, kad Broniui pirmiausia darbas rūpi. Tik kad įgriso dūmuose skęsti. Mat, kolūkio meistras, remontuodami Pelekų butą, taip gudriai krosnį išmūrijo, kad visi dūmai iš kaimyninio buto į Pelekų virtuvę, o jų — į kaimynų rūkštą.

— Pirmininkas žadėjo sutvarkyti. Dabar gi pats darbymetis. Pati žina, — ramiai nusišypso Bronius.

Jis žino, kad kolūkio pirmininkas neapvilis. Juk jei žmogus visą širdį įdeda į darbą, ir į ta ve atsižvelgiama.

J. Žilys
(Mūsų koresp.)

SPAUDA TEBEVĖLUOJA

Vos ne kasdien Surdegio ryšių skyriaus viršininkę Kirdienę apgula prenumeratoriai:

— Duokit šios dienos laikraščius!

— Mes kažkokie užmirštieji, ar ką? „Tiesa“ tik vakarykščios dienos tegaujam, — pyksta jie.

Kirdienė nieko negali pažadėti prenumeratoriams, nes ir rajono ryšių kontoroje nieko gero nežada. Mat, ryšių kontora savo transporto neturi, spaudą išvežioja maršrutinės mašinos. Kol laikraščiai gaunami Anykščiuose, traukinys jau praeina, surdegiečių prenumeruojama spauda lieka ilsėtis iki rytdienos Anykščiuose. O būna kartais ir taip, kad tik po dviejų dienų laikraščiai gaunami. Liepos 10 dienos „Tiesa“ gauta tik liepos 12 d., o liepos 24 d. laikraščiai — 26 dieną.

— Kas čia pakito? — stebisi „Surdegio“ kolūkio pirmininkas Jonas Virbalas. — Kol priklausėme Troškūnų rajonui,

spaudą gaudavom normaliai.

Pasirodo, kad šis tas pakito. Tik į blogąją pusę. Mat, anksčiau maršrutinė mašina palikdavo Surdegiai skirtus laikraščius Troškūnuose, o dabar kažkodėl templa į Anykščius. Štai dėl to ir kenčia surdegiečiai.

Aple šį reikalą ryšių kontoroje kalbama jau seniai. Tik kad toliau kalbų reikalas nenuelina.

— Čia reikalas neišsprendžiamas, — almanuoja ryšininkai Anykščiuose. — Yra patvirtin-

Žitomiro sritis. Žitomiro rajono „Pamiat Lenina“ kolūkyje pastatytas pirmasis srityje kolūkinis vaisių-konservų fabrikas. Jis aprūpintas naujausiais įrengimais. Fabrikas išleidžia uogienę, konservuotus vaisius, kompotus, sirupus, džemus.

Slame sezono bus pagaminta 2300 tūkstančių stiklainių konservų.

Visą fabriko kolektyvą sudaro jauni kolūkiečiai, baigę specialius kursus.

Nuotraukoje: fabriko laboratorijoje. Komjaunuolės kontrollerė Marija Chomenko (kairėje) ir laborantė Valentina Podpokrorna nustato produkcijos rūšį.

P. Bolko (TASS) nuotr.

Už gražią ir svelką buitį

Neseniai Viešintų miestelio centre pasirodė pirmasis satyros lango „Karštas dušas“ numeris, kurį leidžia Viešintų apylinkės Taryba. Kovoti prieš bet kokias šiandieninio gyvenimo negeroves — tokia yra satyros lango paskirtis.

Kas gi tie „šių laikų didvyriai“, besirikiuoją satyros lange? Štai du jaunuoliai P. Butkevičius ir A. Valikonis. Pirmasis iš jų mėgėjas patriukšmauti, antrasis

niekada nenusiimęs kepturės kultūros namų salėje. Taiklūs satyriniai piešiniai, po jais antraštės ir ketūreilės, galime drąsiai sakyti, „šauda tiesiu taikymu“. Ir vargu ar kas nors daugiau bėpamatys šiuos abu jaunuolius ardant visuomeninę tvarką, nustatytas kultūrinio gyvenimo normas.

O štai kiti. Bronė Striukienė čia pakliuvo už girtuokliavimą. Jakš-

tas taip pat. Diminas Irgi. Visiems po lygiai. Tegu į visus nukrypsta pašalpūs žvilgsniai tu, kas praeis pro šalį ir pažvelgs į šį langą.

Gyvenimas turi būti gražus visur: ir visuomenėje, ir namie. Ir kuo stipriau atsuku savo karšto dušo čiaupą Viešintų apylinkės Taryba, tuo mažiau bus pavienių išsišokėlių, išdrįstančių teršti ir ža-
loti buitį, gyvenimą.

S. Saulys

MIESTELIO GATVĖM VAIKŠČIOJA NUOBODULYS

Ateina vakaras, ir svėdaslškis, susikišęs rankas į kišenes, vaikštinėja po miestelį. Nukulniuoją jis į tinklinio alkštelę, paaugliai neprilima jo.

— Per didelį! — šaukia jie.

Svėdaslškis pasėdi miestelio skvere ir nusižiovavęs pasuka prie kultūros namų.

— Šiandien kinas... — perskaitys jis įmantrią reklamą ir nupėdina į salę. Prasėdėjęs porą valandų, jis vėl neturi kur dėtis.

Ech, ta jaunystė! Kaip užmigti, kai vasara laukia braido ir negreitai išblėsta saulėlydžio ugnys?

Ne vienas svėdasietis taip nuobodžiaudamas slankioja. Ypač šeštadienio ir sekmadienio vakarais. Miestelio centre susirenka būreliai jaunuolių ir merginų. Pavaikš-

tinėje merginos pasuka į namus, o vyrukai... užkandinė. Ir sklinda iš jos girtos dainos ligi vėlomos.

Ir ką veikti Svėdasų apylinkės jaunimui? Kultūros namai ištisomis dienomis ir vakarais uždaryti. Paskutiniu metu netgi šokių niekas neorganizuoja. O juk neseniai kultūros namai įsigijo magnetofoną, yra akordeonas, gabių muzikantų taip pat netrūksta. Tikėtai direktorius D. Kazlauskas tingi sėdėti kultūros namuose. Per savaitę kelis kartus jis

atėina į kultūros namus, susirenka naujausius laikraščius, žurnalus ir laiškus ir vėl dingsta.

„Ir kam čia organizuoti saviveiklą, jei visi festivaliai ir dainų šventės praėjo“, — galvoja jis. Seniai svėdaslškiai begirdėjo gerą paskaltą. Sporto alkštelėse neorganizuojamos jaunimo sportinės varžybos.

— Meno vadovė į egzaminus išvažiavo, — teisinasi D. Kazlauskas. Negi dėl to kultūros namai turi būti uždaryti ir jaunimas turi nuobodžiauti? B. Melėniskis

Paminėjo Statybininko dieną

Į statybos-remonto kontoros raudonąjį kampelį gausiai susirinko darbininkai, tarnautojai paminėti Statybininko dieną. Pranešimą apie Statybininko dieną skaitė LKP Centro Komiteto lektorius

A. Bagaruskas. Partijos rajono komiteto sekretorius B. Grigaliūnas pasveikino darbininkus su švente ir paminėjo naujų laimėjimų darbe ir laimės asmeniniame gyvenime.

A. Bitėnas

Klaidos atitaisymas

„K. d.“ Nr. 65 (1152) 2 psl., straipsnio „Kovos lapelis stiprina darbo drausmę“ antroje skiltyje, 21 — 22 eilutėse, skaičiuojant iš viršaus, įsi-

brovė klaida. Rašoma: „...brigadininkas sutiko Stasę Stankevičiūtę“, o turi būti „Stefą Pankevičiūtę“.

Redakcija

JONAS DAUBARAS

Rugpjūčio mėnesio 10 d. tragiškai mirė TSKP narys, LKP Anykščių rajono komiteto lektorius-konsultantas Jonas Daubaras. Netekome jauno, energingo darbuotojo, ištikimo Komunistų partijos sūnaus, lenininio komjaunimo auklėtinio.

Jonas Daubaras gimė 1932 m. Švenčionių rajone. Reškutėnų kaime, valstiečių šeimoje. Pradinę mokyklą jis baigė Reškutėnų kaime, vėliau mokėsi Švenčionių ir Ignalinos gimnazijose bei Vilniaus miškų technikuose.

Besimokydamas Ignalinos gimnazijos penktoje klasėje, Jonas Daubaras įstojo į lenininį komjaunimą. nuo 1950 metų jis dirbo vadovaujantį darbą komjaunimo Švenčionių rajono komitete.

1952 m., baigęs kursus respublikinėje partinėje mokykloje, Jonas Daubaras skiriamas LLKJS Anykščių rajono komiteto organizacinio skyriaus vedėju. Dirbdamas šiose pareigose, jis, kaip principingas.

jautrus jaunimo vadovas ir draugas, nusipelnė didelį komjaunuolių pasitikėjimą ir buvo išrinktas LLKJS Anykščių rajono komiteto antruoju sekretoriumi.

Tarnaudamas Tarybinėje Armijoje, 1954 metais jis įstojo į šlovingosios TSKP eiles.

Nuo 1956 metų Jonas Daubaras dirbo partijos Anykščių rajono komitete instruktorium, o vėliau lektorium-konsultantu. 1960 metų pavasarį jis baigė Anykščių darbo jaunimo vidurinę mokyklą ir ruošėsi tęsti mokslą aukštojoje mokykloje. Bet negailestinga mirtis išrovė jį, energingą, darbštų, jautrų, principingą jauną komunistą iš mūsų tarpo.

Visi, su kuo darbe ar asmeniškai gyvenime besusitikdavo Jonas Daubaras, pažino jį kaip jautrų draugą ir reiklų partinį darbuotoją. Šviesus jauno komunisto Jono Daubaro atminimas ilgam liks visų jį pažinojusių draugų širdyse.

Staigmena mūsų gamykloje

Neseniai įvykusiame darbininkų susirinkime buvo pranešta, kad mūsų gamyklos darbininkai ir tarnautojai nuo rugsėjo 1 dienos pradės dirbti 7 valandas per dieną, o atlyginimas net padidės. Si puiki žinia dirbančių-

jų tarpe sukėlė didžiulią susidomėjimą. Klek vienam svarbu, kad ir naujomis sąlygomis — esant 7 valandų darbo dienai — mūsų gamykla neatsiliktų, o eitų pirmaujančių gretose, kad kuo daugiau duo-

tų Tėvynės statyboms statybinių medžiagų. Šių minčių skatinami 7 valandų darbo dieną sutiksime pilni energijos ir pasiryžimo gerai dirbti, viršyti pamainos užduotis. J. Pūslis

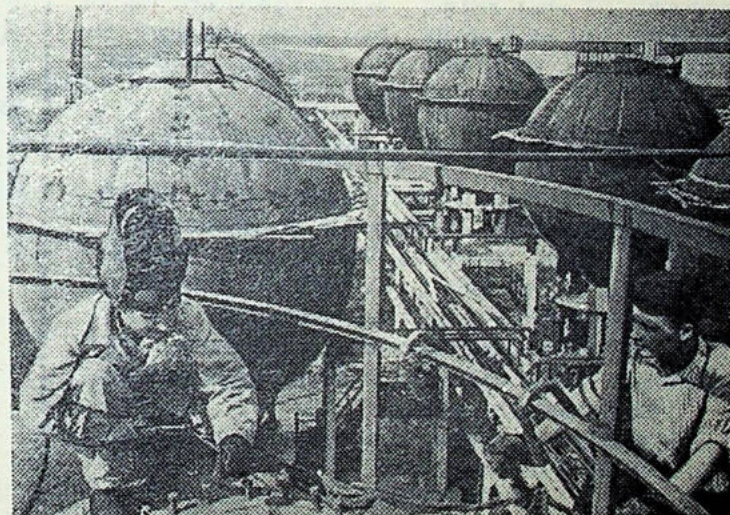
Anykščių plytų gamykla

Kulbyševio sritis.

Stavropolio sintetinio kaučuko fabriko siatyba — spartuoliška komjaunimo statyba. Čia entuziastiškai dirba jaunimas. Pirmųjų tarpe — komjaunimo-jaunimo montuotojų brigada, vadovaujama I. S. Lobzovo. Montuodama sferinius rezervuarius, brigada kasdien įvykdo po dvi darbo normas.

Nuotraukoje:

I. S. Lobzovo brigados pirmūnais Aleksandras Bazgins (kairėje) ir šaltkalvis Nikolajus Fominas.

K. KAIRIUKSTIS

PAPUVĖS ŠULAS

(Apsakymas)

(Pabaiga. Pradžią žiūr. Nr. Nr. 64 (1151), 65 (1152))

— Ferma didinsim. — Pirkst karves, ar ką? — kreivai šyptelėjo Berčiūnas.

— Pirksim. Iš kolūkiečių.

Berčiūnas kilsterėjo galvą, pažvelgė Povilui tiesiai į akis.

Artimųjų kaimynų draugėje jis mėgdavo pasididžiuoti, kad, va, girdi, žmonėms jis geras. Kas nori — po dvi karves laiko. O jei priedo mituliukę telyčiotę maišos, irgi ne bėda. Lau-

kal platūs. Ir pievos paželia.

Dabar jis klausėsi Povilo planų. Klausėsi ir vis labiau niaukėsi. Argi iš tikrųjų kolūkiečiai sušiks parduoti fermal karves? O jei ir sutiks, ką Povilėkas sau galvoja, kuo gi žiemą šers tokią bandą?

Jis tartum ir pamiršo, kad iš tų gi pačių pievų ir dobilynių ir dabar šeriamos karvės. Tik ne fermoje, o pas kolūkiečius.

— Aš, dėde, dėl šito ir užėjau, — prakalbo Povilas. — Jūs, rodos,

dvi karves laikot?

Berčiūnas užsikniaubė ant stalo, sutraukė tirstus antakių krūmus.

— Tu, šit, manųjų neskaičiuok. Tu savas, savas. Klek gi pats fermal parduosi?

Pakalnį aštriai pažvelgė į Berčiūną. Tas gūžėsi, suko akis į šalį, nervingai malgė nuorūką peleninėj.

— Aš tau, šit, Povil, kaip giminei. Neapžiok per daug, nenukąsi. Pirmininkas tu? Pirmininkas. Gali pagal visus įstatymus karvę iš fermos nusipirkti? Gali. Na,

ta, šit, ir griebk. Ir žiūrėk, kad dar telyčiukę priedo įsitaisytum. O šitie planai niekur nepabėgs. Tu savęs žiūrėk, ir kitiems duok gyventi. Kaip gi kolūkietis su viena karvike pragyvens, ar pagalvojai? Ir ar tu pagalvoji apie žmones. ar tik planus tematai?

Pakalnį net loštelėjo iš nuostabos. Ar jis galvoja apie žmones? Tai apie ką gi daugiau galvosi. Tam gi ir atėjo į „Aušrą“, kad padėjus žmonėms. Ir argi dėdė nesupranta, kad įsitveręs karvei už uodegos, nieko gero neprigyvensi. Neprigyvensi, nors ir abiejose rankose laikytum po uodegą. Reikia stiprios fermos, pieno. Tada ir pinigų bus, ir tų smulkų

rūpesčiųkščių kolūkiečių mažiau beliks.

Tik ar dėdei Benjaminiui šitai aiškini? Pats nebloggerai žino. Žinot Ir, matyt, tik juokais erzina tokiom kalbom.

— Aš, dėde, rimtai. Norėjau, kad tu pirmas pasiūlytum kolūkiui nusipirkti karvę. Dėl pavyzdžio.

— O pačiam dėl pavyzdžio, šit, ubagais eiti? Terba pasisidinti? Tegū Nausėda dėl pavyzdžio savo žalmargę...

— Gi jis vieną teturi.

— O aš — šimtą?

— Na, dvi.

— Matel?

Pakalnį užvirė pykčiu. „O, tas nagas, sa-vi-nin-kas“, — prisiminė Augustino Nausėdą (Nukelta į 4 psl.)

TOTORIJOS ATSR. Ant žydinčio Kamos kranto yra Laiševsko rajono kolūkio „Putį Lenina“ bitynas, turintis 1200 bičių šeimų. Pralėtas metais iš klekieno avilb gauta po 50 kg medaus. Kolūkiui bitininkystė davė 200 tūkstančių rublių pajamų.

Dabar prasidėjo medaus kopinėjimas.

Nuotraukoje: bitininkė Jekaterina Zuravilova (dešinėje) ir jos padėjėja Galina Zamazova apžiūrinėja avilius.

B. Miasnikovas (TASS) nuotr.

Visi turi laikytis eismo taisyklių

Paskutiniuoju metu rajone padaugėjo avarių, o ypač motociklais. Išanalizavus jų priežastis, beveik visada gaunasi vienas ir tas pats atsakymas: vairuotojas buvo girtas, važiavo neturėdamas teisų.

Kai kas bando tikinti, kad teisės čia niekuo dėtos, kad, atseit, vairuotojo knygtė nuo nelaimės ar mirties neapsaugos. Labai klaidinga.

Vairuotojas, įgydamas mašinos valdymo teises, praeina specialų paruošimą, susipažįsta su eismo taisyklėmis ir, griežtai laikydamasis važiavimo normų, avarijos nepadarys.

Ypač griežtai draudžiama vairuoti mašinas ar motociklus neblaiviams, net ir labai nedaug išgėrus alkoholio. O ar visi to laikosi? Toli gražu ne.

MMS darbuotojas Kamarauskas, išgėręs degtinės, norėjo motociklu „prasisvėdinti“, atseit, smagiai palakstyti. Tačiau alkoholis parodė savo. Įvyko avarija, ir tai vos nekainavo gyvybės.

Troškūnietis Povilas Stakėnas, prisilakęs Anykščiūse degtinės, bandė važiuoti į namus. Ties autobuso stotimi griuvo, apsidaužė. Iš avarijos vietos pabėgo, palikdamas net motociklą. O visai nedaug tereikėjo, kad būtų ne tik pats užsimušęs, bet ir savo

draugą sužeidęs. Stakėnas neturėjo vairuotojo teisų. O kas gi leido sėsti už mašinos valro be teisų ir dar neblaiviam? Ar pagalvoja tie žmonės, kad jie rizikuoja ne tik savo gyvybe, bet ir kitų. Kas žino, kur užlėks girtas motociklistas?

Už vairavimą motociklo be teisų arba neblaiviam stovyje, viršijus nustatytą greitį, bus griežtai baudžiama. Milicijos darbuotojai sulaukūs eismo taisyklių pažeidėjų, bus dedama piniginė bauda iki 300 rublių.

Tenka priminti įstatų, kolūkių vadovams, kad, leidus motociklą vairuoti neturinčiam teisų arba neblaiviam darbuotojui, bus traukiamas griežton atsakomybėn ne tik eismo taisyklių pažeidėjas, bet ir įstatų vadovas. Ir tegul visi žino, kad nieko nepadės jokie maldavimai, prisiekėjimai, jog tai paskutinis kartas ir panašiai. Avarių neturi būti, o už tai turi kovoti visi. Labai būtų dėkinga iš piliečių pusės, jei jie, matydami norint važiuoti girtą motociklistą ar mašinos vairuotoją, praneštų tuojau milicijos skyriui, o jei nėra galimybių, užrašytų ir praneštų motociklo ar mašinos numerį. Tik padedant visuomenei, bus galima pilnai likviduoti eismo saugumo pažeidimus.

F. LEONOVAS
Einantis autoinspektoriaus pareigas

Agitatoriams ir propagandistams

Nuo š. m. spalio mėn. pradeda eiti naujas centrinis leidinys „Biblioteka propagandista“.

Bibliotekėlė leidžiama Valstybinės politinės leidyklos. Ji susideda iš 15 brošiūrų, skirtų propagandinio darbo praktikai ir metodikai.

„Biblioteka propagandista“ leidžiama nuo 1960 m. spalio mėn. iki 1961 m. gegužės mėn.

Viso komplekto kaina 11 rub.

Prenumerata priimama visuose ryšių skyriuose ir tik visam komplektui.

R. STEIBLYS

Anykščių ryšių kontoros viršininko pavaduotojas

PAPUVĖS ŠULAS

(Atkelta iš 3 psl.)

dos žodžius apie Berčiūną. Tuomet jis tik pažūrėjo į apvalainą, garsirdį Augustino veidą ir pagalvojo: „Tai štai kaip asmeniniai pykčiai gadina kraują. Smežiama žmogų ir nė neraudonuojama“.

Dabar jis tarsį pirmą kartą pamatė dėdę Benjamina. Žiūrėjo į jo veidą, kiekvieną bruoželį tyrinėjo ir matė, kad čia ne tas, kurį jis visada valzdavo. Prieš jį sėdėjo ne silpnavalis, kaimynų už nosies vedžiamas seniokas, o tikras, anot Nausėdos, nagas ir savininkas.

Berčiūnas tuo tarpu

vikriai galvoje sumetė, kaip ir kur čia pelninčiau pardavus karvę ir telyčią, kaip čia dobitus dar šianakt suvilkus ant trobos aukšto. Šiaip ar taip, o dobitų už darbadienius gi negavo...

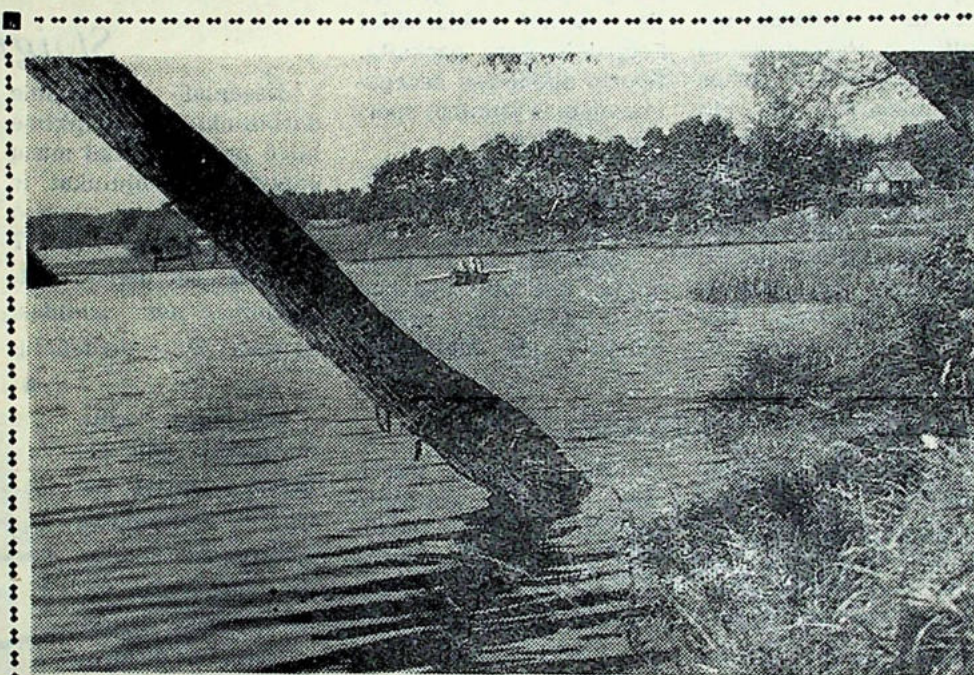
Paskui jo mintys greit peršoko prie Povilo. Kol kas su juo pyktis nėra jokio išrokavimo. Raikome vaikėzas turi gerą vardą. Jei asmenis bylą svarstys iš naujo, Povilo žodis gali daug nusverti.

— Aš, Povil, antrąją karvę anądien pardučiau. Ir telyčią pardučiau, — bandė gerintis. — Jei ne, tai aš tuoj parduoč fermon.

Noriu priminti Anykščių miesto kal kurlems tėvams, kad labai negerai daro, leisdamį savo vaikams važinėti dviračiais po asfaltuotą miesto gatvę, o ypač pavakariams. Važinėja berniukai ir mergaitės iš vienos gatvės pusės į kitą kaip papuola, nieko nesusigaudydami ir net visai nekreipdami dėmesio į praeivių pastabas. Kiekvienas toks pasivažinėjimas gali baigtis avarija, gyvybės netekimu.

Mieste leidžiama važiuoti 30 kilometrų per valandą greičiu. Deja, daugelis mašinų ir motociklų vairuotojų to nesilaiko, važiuoja žymiai greičiau. Už nustatyto greičio viršijimą irgi bus griežtai baudžiama.

F. LEONOVAS
Einantis autoinspektoriaus pareigas

Bangelės vis ritas ir ritas,
Pluškėna irklai vandeny,
Žilvitis į upę įbridęs,
Pakrantės žolių rezginys,
Vėjelio nurimstančio gūsis,
Pušim apskaišius kalva,
Tau primena, kad nuostabusis
Sis kraštas — gimtinė taval

E. Bradėsūno nuotr.,
B. Melėniskio žodžiai

Tas tarsį nė negirdėjo. Pakilo iš užstalės. Dirstelėjo į laikrodėlį. Sugrąbė kepurę.

— Laikas namo, — pasakė ir neatsigręždamas išėjo pro duris.

— Poviliuk, ko gi išbėgi? — nusistebėjo Agota.

Bet Povilas tik ranka numojo.

Berčiūnas pasivijo jį už vartelių. Ir kai Povilas stabtelėjo po topoliu, jis krenkstelėjo ir pasitetravo:

— Tai kada ateiti? Kada tu man skundą parašysi?

Povilas pastovėjo, pagirgždino vartelius ir sviedė per petį:

— Visai neateik. Nerašysiu skundo. Telsin-

gai padarė, kad iš partijos pašalino.

Berčiūnas svirstelėjo, tartum vytis ruošdamasis. Po kojų pasipynė grumstas, ir jis susvyravęs stvėrėsi vartelių. Vartelių šulas triokstelėjo ir nulūžo. Berčiūnas išsitiesė. Paskui greit pašoko ir nusikeikė:

— Pūzras prakeiktas!

— Seniai sakiau, kad tvoros šulai papuvę, reikia pakeisti naujais, — nuo šulinio atsisaukė Agota. — Užsimušęs būtum.

Berčiūnas nieko neatsakė. Atsisėdęs jis spy-rė koja į vartelius ir virpančiais pirštais ėmė griozti kišenes, ieškodamas papirusų.

Tarptautinės pabios

Paauksinta piliulė

Anglijoje nėra erelių, gal tikėtai zoologijos sode. Bet amerikiečiai nutarė savotišku būdu ištaisyti šią gamtos klaidą.

Viršum naujo savo ambasados pastato Londone jankiai patupdė didžiulį JAV valstybinio herbo atvaizdą — plėšrų erelį, spaudžiantį naguose strėles.

Amerikiečių planai apvalnikuoti ambasadą plunksnuotu grobuonimi nesukėlė nei anglų pritarimo, nei entuziazmo. Vienas leiboristų deputatas Bendruomenių rūmuose pavadino JAV ambasados ketinimą „siaubingu“. Tačiau amerikiečiai laikėsi savo, ir paauksuotą užjūrio erelį išskėstais sparnais įsikūrė Londone. Jie, tiesa, šiek tiek pakeitė pirminį erelio atvaizdą, nes jis jau labai buvo panašus į hitlerinį grobuonį...

Senovėje gydytojai, norėdami apgauti vaikučius, auksindavo karčias piliules. Bet anglai ne tokie jau lengvatikiai ir paauksintą užjūrio paukštį vertina pagal jo skridimą. Vargu ar londoniečiai ras paguodą, kad nuo šiol

jiems teks gyventi Amerikos erelio sparnų šešėlyje. Ir be jo Anglijos danguje vis šmėkščioja Amerikos lėktuvų, kurie kaukdami lekia viršum Britanijos salų, sparnai. Nejaukiai jaučiasi anglai, žinodami, kad prie šių lėktuvų prikabinotos atominės bombos.

Londoniečiai negalėjo suvaldyti savo estetiinių jausmų ir naują užjūrio paukštį pavadino „neskonningumo ir pasipūtimo pavyzdžiu“. Laikraščiai, beje, apskaičiavo, kad šis šėdevras kainavo Amerikos mokesčių mokėtojams 50 tūkstančių dolerių.

Kam tai reikalinga?

Niujorko firmos „Viljamsas Dousonas ir sūnūs“ filialas, esąs Dūseldorfe (Vakarų Vokietija) pradėjo platinti Austrijoje ilgal grojančias plokšteles su pakvaišusio fiurerio kalbomis.

Amerikos firma, rašo Austrijos laikraštis „Welt am Montag“, išleido daugybę patefono plokštelių su Hitlerio kalbomis dar prieš ketverius metus. Priešingai jos lūkesčiams, pačioje Amerikoje šios plokštelės jokio pasisekimo neturėjo.

Firma nutarė nušviesti supuvusią prekę į Vakarų Vokietiją. Mėginimas platinti šias plokšteles Vakarų Vokietijoje sukėlė viešą skandalą, ir VFR valdžia buvo priversta padaryti galą provokaciniam sumanymui. Dabar firma „Viljamsas Dousonas ir sūnūs“ prekiauja savo dvokiančią preke Austrijos rinkoje. Atsižvelgdama į nesėkmę, kuri ištiko ją Vakarų Vokietijoje, firma ant plokštelių įrašė tokią „dedikaciją“: „Sios plokštelių yra kalbinimas trečiosios imperijos demonams“...

Pigi gudrybė!

Už redaktorių Č. BYTAUTAS

LKP Anykščių rajono komiteto lektoriui-konsultantui

DAUBARUI JONUI

tragiškai mirus, jo šeimai ir artimiesiems nuoširdžią užuojautą reiškia LKP rajono komiteto darbuotojai.

LKP Anykščių rajono komiteto lektoriui-konsultantui

DAUBARUI JONUI

tragiškai mirus, liūdesio valandoje jo šeimai ir artimiesiems nuoširdžią užuojautą reiškia rajono DZDT vykdomojo komiteto darbuotojai.

Dėl LKP Anykščių rajono komiteto lektoriaus-konsultanto

DAUBARO JONO

tragiškos mirties, jo šeimai ir artimuosius nuoširdžiai užjaučia rajono laikraščio redakcijos ir spaustuovės darbuotojai.

ALUNTOS ŽEMĖS ŪKIO TECHNIKUMAS

(Molėtų raj.)

Pratęsia

moksleivių priėmimą į agronomijos ir zootechnijos specialybes iki šių metų rugpjūčio 20 d. imtinai.

Direktorius